

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Sect. I. Qvodnam fuit Angelorum bonorum meritum, & malorum peccatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

tonin. 1. p. tit. 31. cap. 6. Certè Deus optimus maximus in his angelorum choris magnificentiam ac excellentiam perfectionum suarum clare ostendit: amat siquidem in Seraphinis, vt charitas; contemplatur in Cherubinis, vt veritas; sedet in Thronis, vt æquitas; imperat in Dominationibus, vt maiestas; regit in Principatibus; tuetur in Virtutibus; corroborat in Potestatibus; reuelat in Archangelis; assistit in Angelis: vide S. Thomam citatâ quæst. 108. art. 6. vbi de his fusissimè agit.

CAPVT III.

De Angelorum bonorum merito ac beatitudine, & malorum peccato ac damnatione.

SECTIO I.

Quodnam fuit Angelorum bonorum meritum, & malorum peccatum.

Supponimus tanquam certum angelos non fuisse creatos in statu beatitudinis supernaturalis, quæ in clara Dei visione consistit; quia si in tali statu creati essent, in eo peccare non potuissent. Constat autem plures illorum peccasse.

Supponimus deinde omnes angelos fuisse conditos in gratia iuxta doctrinam S. Thomæ 1. p. q. 62. a. 3. quæ est communis Theologorum; & constat ex Christi Domini verbis S. Ioan. 8. quibus dicit Diabolum non fletisse in veritate; nomine enim veritatis ibi sanctitas intelligitur, prout sanct. Chryf. & alij SS. Patres hunc locum interpretantur, præsertim sanct. Cyr. Lib. 6. in sanct. Ioan. cap. 6. *In veritate, inquit, non fletit, quia prolapsus est à veritate*

rate, nec manere voluit in sua originis sanctitate: & sanct. In
 das in Epist. sua canonica v. 6. dicit reprobos angelos peccat
 non seruasse suum principatum; ille autem principatus nos
 potest intelligi de principatu naturæ, quia, vt infra dice
 tur, naturalia omnia integra in dæmonibus remanserunt, locum
 ergo debet intelligi de principatu gratiæ sanctificantis, Doctri
 quam in creatione acceperunt, & à qua exciderunt. Ac
 cedit autoritas SS. Patrum, qui hoc asserunt, vt sanct. est cor
 Basil. in Ps. 32. vbi dicit angelos in prima constitutione sub
 stantiæ suæ simul infusam habuisse sanctitatem; & sanct. Aug.
 Lib. 12. de ciuit. c. 9. vbi ait angelos fuisse à Deo creatos
 cum bona voluntate & casto amore (& paucis interiectis) et
 Deus simul & condens naturam Angelorum, & largiens gratiam.

Hoc præsupposito, dicendum i. quosdam angelos in
 gratia accepta perseuerasse, & per actus aliquos bonos et
 gratia Dei simul cum liberi arbitrij cooperatione, beati
 tudinem æternam fuisse promeritos; alios autem ab illa
 gratia per suæ voluntatis prauitatem excidisse, siquæ
 damnationem æternam incurrisse.

Constat enim in primis ex scriptura quosdam angelos
 esse beatos, sanct. Matth. 18. *Angeli eorum in calis semper vi
 dent faciem Patris mei*: quosdam verò esse damnatos sanct.
 Matth. 15. *Discedite a me maledicti in ignem æternum, qui pe
 ratu est diabolo & angelis eius.*

Quòd autem angeli beati suam beatitudinem per ali
 quos actus bonos ex auxilio gratiæ fuerint promeriti, as
 serit sanct. Thom. supra art. 4. & hæc est doctrina sanct.
 Patrum, vt sanct. Aug. Lib. 4. de Gen. ad Litt. c. 24. vbi
 dicit *Angelos beatitudinem consecutos, quia omnia sua ad De
 gloriam retulerunt*: sanct. item Greg. hom. 7. in Ezech. vbi
 dicit, malis Angelis in superbiam prolapsis, bonos in
 humilitate perstitisse.

Quòd denique angeli reprobi peccauerint, & per pec
 catum à gratia exciderint, damnationemque incurserint,
 constat manifestè ex scriptura, Iob: 4. *In Angelis suis repe
 rit prauitatem*: & sanct. Petri 2. *Deus peccantibus Angelis non
 peperit, sed rudibus inferni detractos in tartarum tradidit
 cruciandos.*

Dicen-

sanct. In angelorum peccatum superbia. Probatum 1. ex scriptura: Is. 14. *Detrahta est, ad inferos superbia tua, &c. qui dicebas in corde tuo: in celum conscendam, &c. similis ero Altissimo*; quem Propheta locum de diaboli peccato intelligit sanct. Aug. Lib. 3. de Doctrina Christi. cap. 37. sanct. Greg. hom. 34. in Euang. & sanct. Bernard. serm. 38. in Cantica Ezech. 28. *Elevatum est cor tuum in decore tuo, &c. dixisti in corde tuo, Deus ego sum*; quæ verba similiter intelliguntur de Lucifero à sanct. Patribus; sanct. Ambr. de Paradiso cap. 2. sanct. Hier. in illum Ezech. locum, & alij.

Probatur 2. ex sanct. Patribus. S. Chryf. hom. 3. de verbis Il. *Angelus per superbiam factus est diabolus*: sanct. Ambr. Ep. 84. ubi dicit, *in lapsu diaboli, & in hominis prævaricatione initium peccati fuisse superbiam*.

Ad pleniorum eorum, quæ supra dicta sunt, intelligentiam, quæres 1. quinam Angeli, & quot peccaverint? Resp. imprimis non ex vno solo ordine sed ex pluribus fuisse eos, qui peccaverunt; Apost. siquidem ad Ephes. 6. tribuit Dæmonibus nomina quorundam ordinum, ut Principatum, & Potestatum, ac proinde probabile esse (vt docet sanct. Thom. q. 63. a. 9. ad 3.) ex quovis ordine Angelorum aliquos peccasse: sicut & verisimile est, ad quemlibet ordinem Angelorum homines beatos assumendos esse, ad instaurandas ruinas eorum, qui ceciderunt.

Præterea communis est sanct. Patrum opinio, supremum ex illis, qui peccaverunt, fuisse omnium Angelorum supremum, id est, primum ex ordine Seraphinorum. Ita sanct. Thom. supra a. 7. & constat ex cap. 40. Job. ubi vocatur *principium viarum Dei*, non quia fuerit ante alios & primò creatus, cum omnes Angeli simul creati fuerint; sed quia (vt explicat sanct. Hieron. & sanct. Greg. in illum locum) primus fuit dignitate & excellentiâ, id etiam asserit sanct. Aug. Lib. 11. de civit. cap. 15. & sanct. Basil. Lib. 4. contra Eunom. & alij communiter.

Docet denique sanct. Thom. cit. art. 9. pauciores fuisse

se eos, qui peccauerunt; quàm qui perstiterunt in bono; quod colligi posse videtur ex eo, quod Apoc. 12. dicitur draco secum traxisse tertiam duntaxat stellarum partem.

Quæres 2. in quo posita fuerit Angelorum superbia? Resp. varias esse super hac re Theologorum sententias. Quidam enim existimant, Angelos in sua naturali perfectione inordinatam habuisse complacentiam, & in illa tanquam in fine suo ultimo conqueuissent. Alij dicunt, illos inordinatè appetiisse beatitudinem supernaturalem, tanquam proprijs viribus, & sine vlllo diuinæ gratiæ auxilio consequendam. Afferunt alij, peccasse angelos in eo, quod acceptâ diuinitus reuelatione de hypostatica vniõne verbi diuini aliquando faciendam cum natura humana, hanc vniõnem sibi ex superbia expetierint, & Christo Domino adeoque toti generi humano illam inuiderint. Alij denique omnium probabilissimè docent, peccatum superbiæ Angelorum in eo positum fuisse, quod Deo subiecti esse noluerint, sed independentiam ab eius imperio appetierint, eoque modo similitudinem, cum Deo, qui ab omni subiectione & imperio est independentis, affectauerint. Ita sanct. Aug. Lib. 11. de ciuit. cap. 13. Vbi de Diabolo dicit, quod *recusauit suo subditus esse creatori, & superbiâ suâ velut authoritate priuatâ elatus est*: & sanct. Greg. Lib. 34. mor. cap. 13. *Ei, à quo conditus fuerat, subesse despexit: ita enim Deus super omnia est, vt ipse sub nullo sit; Leuiatan verò iste eius celsitudinis culmen aspiciens, eius peruersa libertatis appetijt.*

Quæres 3. quanto tempore Angeli fuerint in via, seu quanta fuerit duratio temporis illius, in quo potuerunt mereri aut demereri? Resp. in primis dubitandum non esse, quin aliqua mora intercesserit inter creationem Angelorum & ipsorum beatitudinem vel damnationem, ita vt mora ista potuerit coexistere alicui parti nostri temporis: quod colligi potest ex eo, quod angeli boni non potuerint simul esse beati, & simul mereri, cum actiones meritoriz secundum legem communem simul cum visione beatifica stare non possint; similiter Angeli reprobi prius peccauerint, quàm fuerint damnati. Con-

Constat præterea inter Theologos, moram illam & durationem viæ Angelorum fuisse breuiffimam; etenim dicitur S. Ioan. c. 8. Diabolum fuisse homicidam ab initio, & in veritate non stetisse: Vnde sequitur, illum statim post creationem peccauisse, & re verâ iam peccauerat, antequam accederet ad primos parentes, vt eos in peccatum pertraheret. Accedit etiam, quòd Angeli propter summam intelligendi sagacitatem & perfectionem omnia celerrimè exequantur. Quare dicendum videtur, saltem tria instantia temporis in illa duratione viæ Angelorum esse distinguenda; primum, in quo omnes tam electi quàm reprobi in gratia creati sunt; secundum, in quo boni bene operati sunt, & sic promeruerunt beatitudinem; mali è contrâ peccauerunt, & sic damnationis reatum incurrerunt; tertium denique, in quo illi premium virtutis beatitudinem acceperunt, isti è contrario in peccati vindictam, damnationis pœnâ fuerunt mulctari.

SECTIO II.

Quisnam sit status Angelorum in gloria.

Tria sunt, quæ S. Thomas tribus postremis articulis quæstionis 62. quærit circa beatitudinem Angelorum, quæ hîc breuiter explicanda sunt.

Primum est, vtrum in Angelis beatis remaneat cognitio ac volitio naturalis? & respondet S. Doctor affirmatiuè; cuius ratio est, quia beatitudo naturam non destruit, sed perficit, ergo in beatis Angelis non tollit operationes, quæ illis ratione naturæ suæ conueniunt.

Secundum est, an Angeli beati peccare possint? & respondet S. Doctor negatiuè; constat enim ex sacris litteris beatitudinem electorum siue Angelorum siue hominum æternam fore; at æterna non esset, si per peccatum ab illa excidi posset: vnde S. Fulgent. lib. de fide ad Petrum c. 23. sic loquitur: Firmissime tene, & nullatenus dubites, omnem creaturam naturaliter mutabilem à Deo incommutabili